

Inhoud.

1. Te Sparta (vs.20-624)

Naar zijn vader vorsend bezoekt Telemachos Sparta;
een van Nestoors zoons, Peisistratos, is zijn geleider,
Zonder de namen te kennen van wie met hun komst hem vereren,
heet aan zijn tafel hen welkom de heerser der stad, Menelaos,
Als Odysseus' zoon den rijkdom des konings bewondert,
moet het den vorst van het hart, dat zijn schatten geen vreugde hem schenken,
daar hij rouwt om den dood der velen, die vielen om Troje;
't lot van Odysseus vooral, die hem meer dan de anderen lief was,
deert hem; deze woorden ontlokken Telemachos tranen.
Sparta's vorst en vorstin vermoeden den grond dier ontroering
en door Nestoors zoon wordt beider gissing bevestigd,
Deze onthulling hernieuwt in den gastheer de bitt're herinnering
aan Odysseus, zijn vriend, die als een'ge der helden niet keerde.
's Konings woord doet allen met tranen 't verleden gedenken.
Eindelijk staakt het gezelschap 't geweest op Peisistratos' bede;
allen verzoekt de gastheer het avondmaal te hervatten.
Om de droefheid te bannen werpt Helena's kunde in't mengvat
krachtig toverkruid, uit het land van Egypte herkomstig.
Met de tafeltogen verbindt zich het luistergenoegen;
Helena prijst den moed dien de held Odysseus betoonde,
toen hij als beed'laar in Troje verscheen, om de stad te verspieden;
vorst Menelaos gewaagt van Odysseus' koelbloedige houding,
toen in het houten paard een onheil de helden bedreigde.
Op Telemachos' bede begeven zich allen ter ruste.

's Anderendaags onthult Telemachos 't doel van zijn komen:
van zijns vaders lot niet langer onkundig te blijven.
Hierop verraadt Menelaos Odysseus' zoon, wat hij leerde,
toen hij op Pharos, een eiland dat voor Egypte ligt, toefde.
Daar in ellende verkerend, de schaar zijner makkers vermijgend,
kwam hij Eidothea tegen, de goddelijke dochter van Proteus.
Op den raad der godin verschalkte de koning haar vader,
door zichzelf en drie makkers, in zeehondenhuiden verborgen,
onder de robben te mengen, in welker gezelschap de zeegod
telkens sliep, als de zon het midden des hemels bereikte.
Nauwelijks sluimerde Proteus, of hem overvielen de Grieken
en, al nam de god tot gedaanteverandering zijn toevlucht,
't viertal hield hem omklemd, totdat hij den koning te woord stond,
Achtereenvolgens vernam uit Proteus' mond Menelaos
't middel, dat hem vergunde, den huid'gen rampspoed te keren,
Aias' gruw'lijke straf, Agamemnoons verderf'lijke thuiskomst
en den nood van Odysseus, die ver op een eiland verkwijnde.
't Slot van 's vorsten verhaal is 't bericht zijner veilige thuisvaart,
Als hij Telemachos bidt, zijn gast nog langer te blijven,
geeft hem Odysseus' zoon den wens te vertrekken te kennen.

2. Op Ithaka (vs.625-841)

Midd'lerwijl komt den helden, die Penelopeia begeren,
uit Noëmoons mond Telemachos' afreis ter ore,
Daar Odysseus' zoon hun toeschijnt gevaarlijk te worden,
lijkt het hun raadzaam op hem bij zijn thuisvaart een aanslag te plegen.

Van dit besluit stelt Medoon, na 't heim'lijk vernomen te hebben,
aanstonds Penelopeia, Odysseus' gade, in kennis,
Deze bejammert haar lot in den kring harer klagende maagden.
Eurykleia's raad, tot Athene om bijstand te bidden,
volgt Penelope op en de godheid verhoort haar gebeden.

Op Antinoös' last wordt in zee een vaartuig getrokken
en voor anker gelegd, opdat men des avonds aan boord ga.

Penelopeia intussen, vol angst aan Telemachos denkend,
wordt door slaap overmand; en Athena zendt haar een droombeeld -
dat op Iphthime gelijk, Iphthime, Penelope's zuster, -
om door een troostrijk woord haar gefolterd hart te verkwikken.